

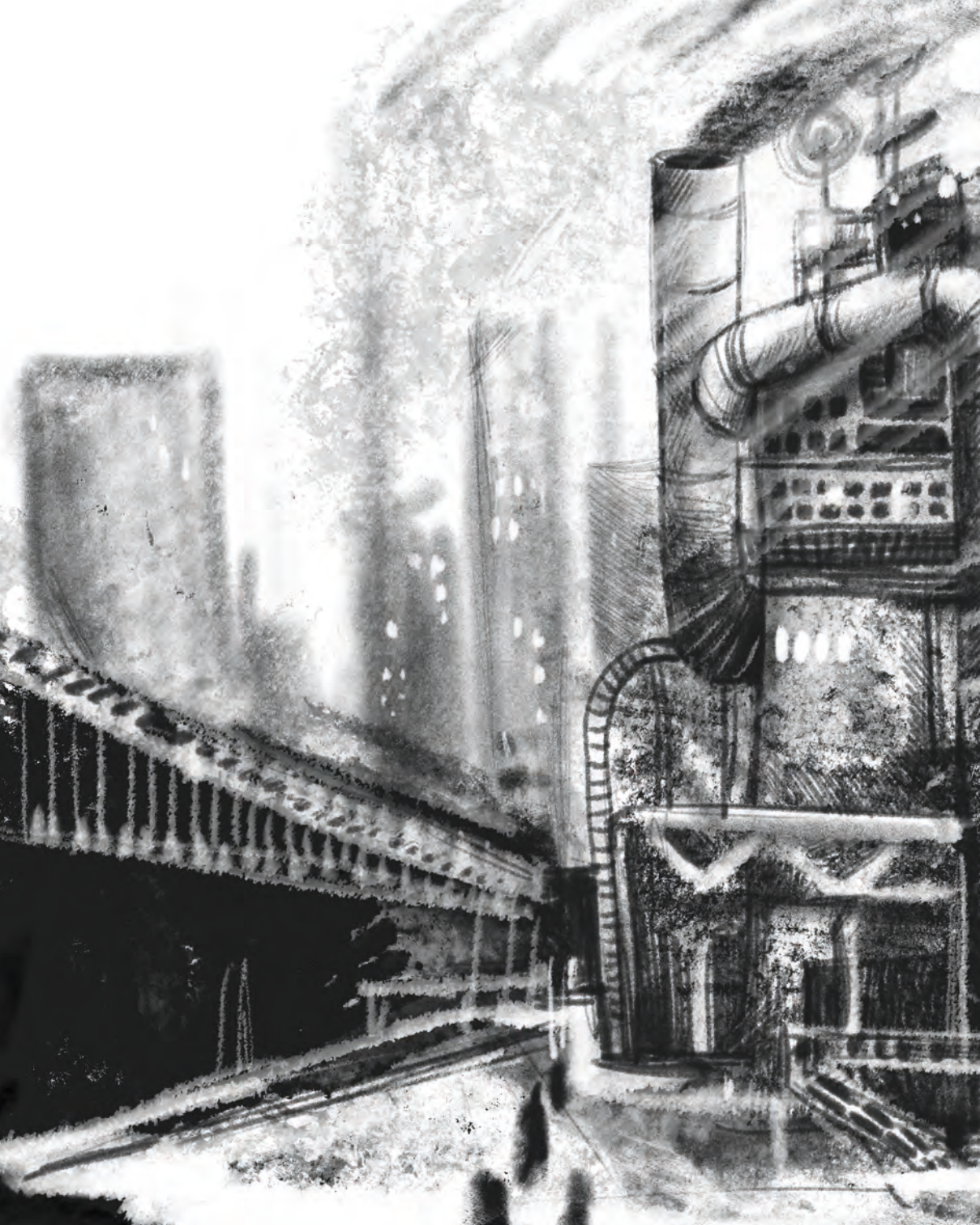
JIJ BENT ALLE LIEFDE

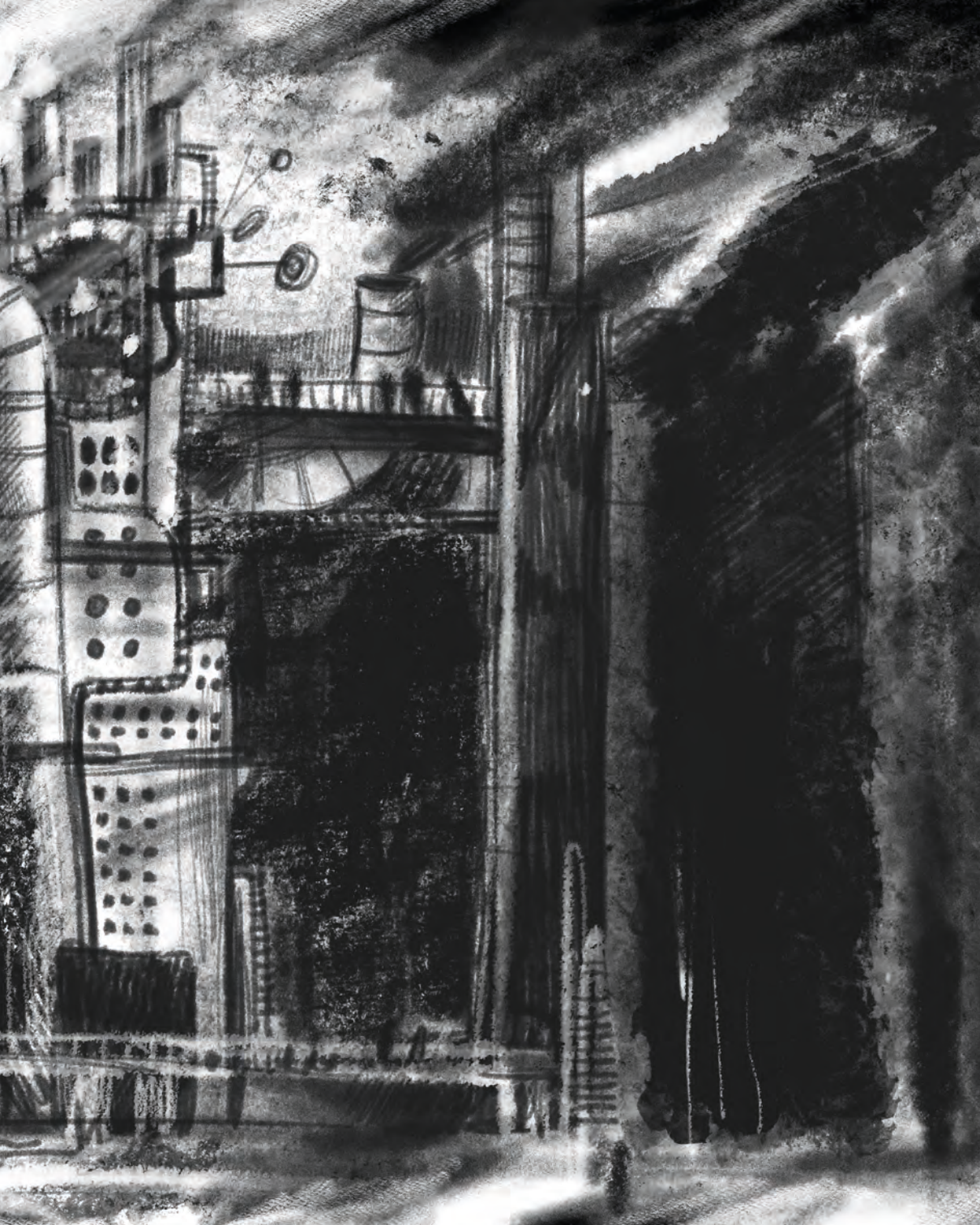
Meneer Zee & Gitte Vancoillie

—HORIZON—

Ooit was er een tijd waarin al het eten van de wereld aan één kant lag, zodat de wereld helemaal scheef draaide. Iedereen had honger. Ook daar waar al het eten lag. Maar dat was een ander soort honger. Hoe de mensen ook aten en aten de hele dag door, ze kregen dat gat in hun buik alleen gevuld met liefde. En dat was er niet aan die kant van de wereld. Men sprak over liefde als iets dat lang geleden was uitgestorven.

De mensen zaten binnen. In hun binnenste binnen. Ramen en deuren dicht. In blokken, op elkaar gestapeld. Ze werkten, ze aten en ze sliepen. En deden nog wel andere dingen die je liefst op je eentje doet met de deuren dicht. Buiten was het koud. En stil. Wit van de sneeuw.

Buiten bleef buiten.

Elk lustev graag naar de stitte.

Hoog boven in een appartementsblok woonde een meisje. Je wil vast haar naam weten, maar dat verklap ik je nog niet.

Ze had nog nooit de lift genomen. Op geen moment in haar leven was zij één trapje naar beneden gekomen. Of naar boven. Altijd al en elke dag opnieuw woonde zij helemaal alleen en apart, met stapels en bergen speelgoed waar ze niet mee speelde.

De stilte die er eigenlijk
nooit is.
Die altijd onverwagd
gevuul is met geluiden.

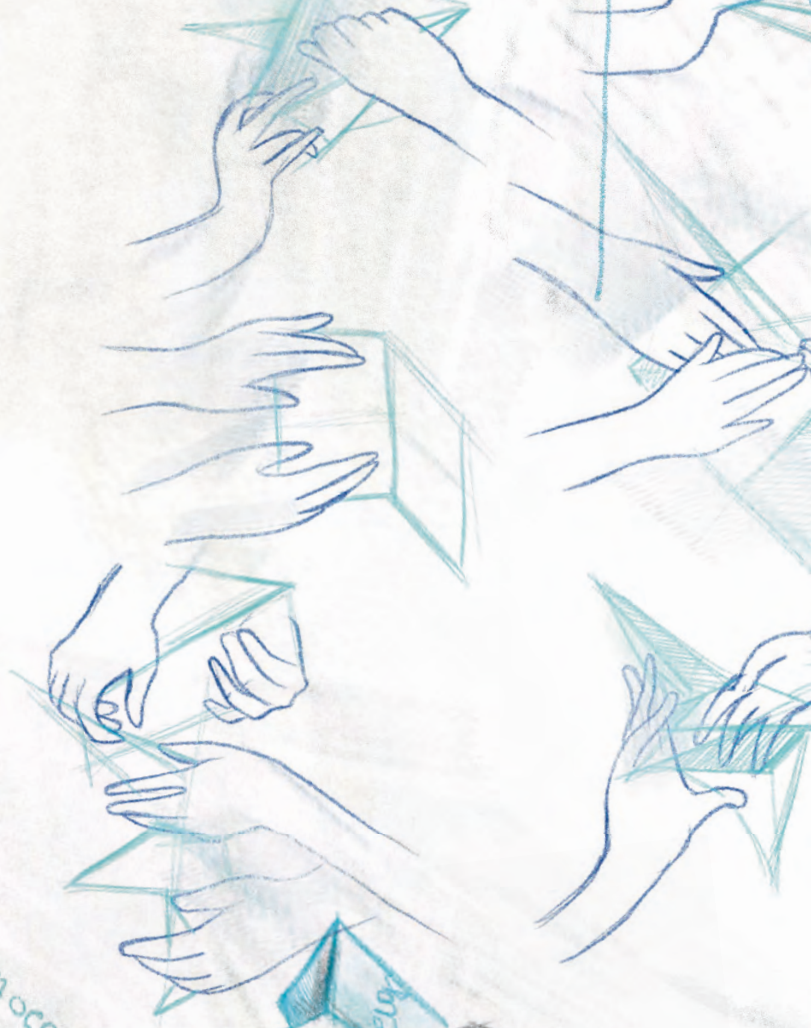
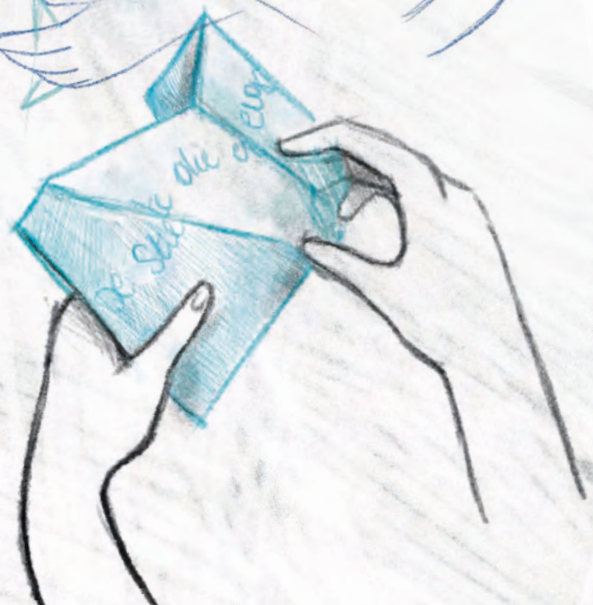
Het meisje zat voor een getralied venster en ze schreef. Ze schreef al haar binnenste naar buiten op blauw papier. En ze vouwde. Ze plooidde het papier telkens tot een blauw vogeltje en mikte het dan tussen de tralies van haar raam naar buiten. Dat was het eerste wat ze deed als ze opstond, en dat was het laatste wat ze deed wanneer ze ging slapen.

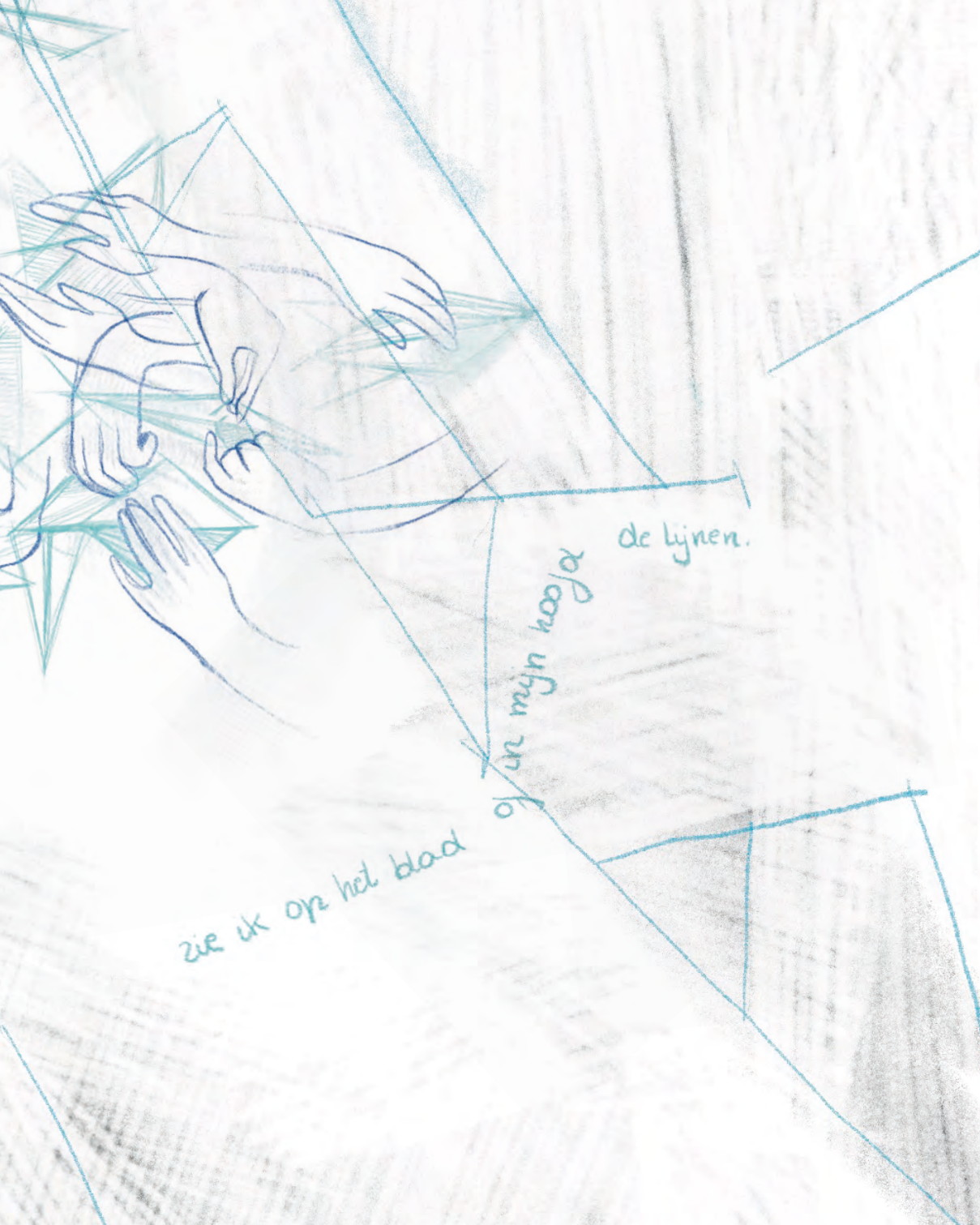
Ik kan ook heel lang blijven staren naar een wit blad papier. Als ik door mijn wijfingers kijk zonder te jonsen dan zie ik na een hele tijd de vlekken. De vormen. Misschien zitten ze wel in mijn hoofd.

Ze hoopte dat op een dag een van die vogeltjes zou gaan vliegen. En ze hoopte zo hard dat ze het geloofde.

Als ik lang genoeg kijk

zie ik op het blad

op ^{de} mijn hoofd

de lijnen.

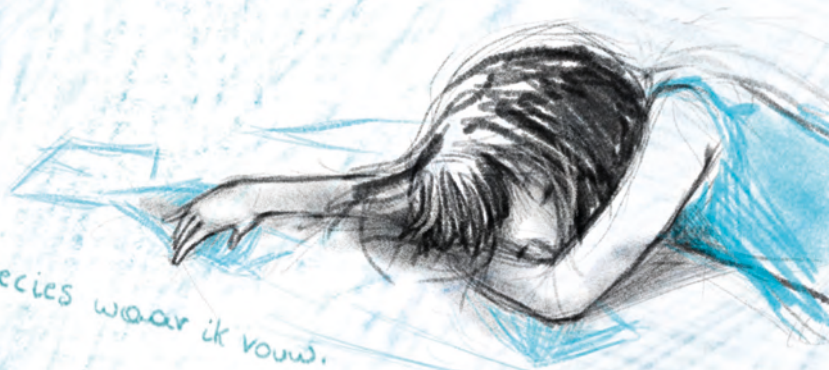
An illustration in a sketchy, hand-drawn style. Three young girls with dark hair are shown from a high-angle perspective. They are all wearing bright blue, sleeveless dresses. The girl on the left is looking down at a piece of paper she is holding. The girl in the center is also looking down, focused on her work. The girl on the right has her right arm raised high, holding up a completed, multi-pointed star made of paper. The background is filled with light blue, scribbled lines, suggesting a busy or creative environment. The overall tone is instructional and artistic.

Ik maak vansen.

Druk ze mooi plat

met de nagel van mijn wijsvinger.

Ik weet precies waar ik vouw.

Na een tijdje daalden de mensen de trappen af. De meesten namen de lift. Ze kwamen rond de grote boom staan. Ze keken ernaar en ze vroegen zich af wat ze daar nu mee moesten, met zo'n reus van een boom.

Alleen de kinderen wisten het.

© Jan De Maeyer, 2022
Illustraties © Gitte Vancoillie, 2022
Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Gitte Vancoillie

ISBN 978 94 639 6240 7
ISBN 989 94 639 6241 4 (e-book)
D/2021/13.656/41
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen
Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland
Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

